

ת"פ 48280/09/16 - מדינת ישראל נגד יעקב מזרחי, חיים נניקשוילי, שרון טובל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 48280-09-16 מדינת ישראל נ' מזרחי(עצור בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: 398248/2016

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. יעקב מזרחי (עצור בפיקוח) 2. חיים נניקשוילי (עצור בפיקוח) 3. שרון טובל (עצור בפיקוח)

החלטה

- לפני בקשה לגילוי ראיה חסויה במסגרתה עותרים הנאשמים לגלות להם אם "קיים תיעוד נוסף ביחס לנאשמים אשר לא הועבר להגנה".
- הנאשמים עומדים לדין בגין עבירה של התפרצות לדירת מגורים, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת כלי פריצה. לנאשם 3 מיוחסת גם עבירה של נהיגה בזמן פסילה. התיק העיקרי מתנהל בפני מותב אחר ולבקשת הצדדים הועברה בקשת ההגנה לגילוי ראיה לדין בפני.
- קיימתי דיון בבקשה במעמד הצדדים וכן שמעתי במעמד צד אחד את ב"כ המאשימה ונציגים מיחידת העיקוב. לאחר הדיון מסרתי להגנה - בהסכמת המאשימה - שתי פרפראזות שנתנו מענה לכל השאלות והבקשות שהועלו בעתירה (סעיפים 5 ו-7). עם זאת, ציינתי כי בכוונתי לבדוק את החומרים שהונחו בפני ולהשלים במידת הצורך את החלטתי.
- עובדות המקרה בקליפת האגוז הן אלו: ביום 11.9.16 בוצעה התפרצות לדירת זוג קשישים. שיטת ההתפרצות הייתה שימוש במפתח מותאם. מהדירה נגנב רכוש רב - מזומן ותכשיטים. על פי הנטען, ההתפרצות אירעה בסמוך לשעה 19.24 ואילו הנאשמים נעצרו לאחר מספר דקות בקרבת מקום, כשהם מצויים ברכב. בחיפוש ברכב נמצא הרכוש שנגנב מהדירה שנפרצה.
- הנאשמים מסרו תשובות בכתב לאישום. נאשם 3 הודה כי ביצע את ההתפרצות וטען שעשה כן לבדו. נאשמים 1 ו-2 טענו כי הגיעו למקום "לאסוף רכוש" תוך שלא ידעו שמקורו בהתפרצות.

עמוד 1

6. לאור תשובה זו, והמשמעות שיוצרת העובדה שהרכוש נמצא בחזקת הנאשמים זמן קצר לאחר הפריצה (היין החזקה התכופה הקמה מנסיבות אלו; ע"פ 5492/11 **מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל** (5.8.12)), ברי שישה חשיבות לשאלה אם קיימות ראיות שיש בהן לסייע לנאשמים 1 ו-2 להראות כי הגיעו למקום אחר נאשם 3, באופן שיכול להתיישב עם גרסתם. אדגיש כי הגם שהנאשמים לא ביקשו לקבל דוחות מעבר לאלו שהועברו להם (שישה במספר), אלא רק לקבל מידע בדבר קיומם של דוחות נוספים, הרי שראיתי את הבקשה כבקשה לגילוי דוחות אלו. כאמור, בהסכמת המאשימה נמסר להגנה במהלך הדיון כי אכן קיימים דוחות של עוקבים נוספים אשר לא הועברו להגנה בשל קיומו של חיסיון. כעת, אפנה לדון בשאלה אם יש מקום להורות על גילוי יתר הדוחות.

7. מושכלות יסוד הן כי נאשם בהליך פלילי זכאי לקבל לעיונו את מלוא חומר החקירה הקשור לעניינו. בבסיסה של חובת המאשימה להעביר לעיונו של הנאשם את כל חומר החקירה עומדת זכותו להליך הוגן וזאת לאור הפגיעה הקשה שיכול הליך פלילי להסב לאדם. לכלל זה מספר חריגים ובהם מקום בו סבר השר לביטחון פנים כי גילוי הראיה יביא לפגיעה בעניין ציבורי חשוב, רשאי הוא לחתום על תעודת חיסיון, שאז תמנע מהנאשם זכות העיון בראיה. ואולם, אף הוצאתה של תעודת חיסיון אינה סוף פסוק ולבית המשפט סמכות להורות על גילוייה אם מצא "כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה ובהליך פלילי - כי הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם" (סעיף 45(א) לפקודת הראיות). על נוסחת האיזון הנוהגת בנושא צוין כי "בבסיס החיסיון עומד האינטרס הציבורי של בטחון הציבור או בטחון המדינה, אך גם אינטרסים חשובים אלה ייגפו בפני הערך של חקר האמת ועקרון העל של אי הרשעת חפים מפשע, מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם" (בש"פ 120/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.2.10)).

8. בעניינו, אין חולק שהחומר מושא הבקשה חוסה תחת תעודת החיסיון. אין גם מחלוקת כי הוא מהווה חומר חקירה כמשמעותו בסעיף 74 לחסד"פ וכי קיים עניין ציבורי חשוב שעלול להיפגע אם יגולה החומר (בש"פ 6642/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.12.11)). נדרש אפוא איזון בין האינטרס הציבורי שבאי מסירת החומר, לבין זכותם של הנאשמים להליך הוגן. סעיף 45 קובע כי איזון זה יופר באחת משתי האפשרויות הבאות. האחת כי "הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה" והשניה היא כי מדובר בראיה שהיא "חיונית להגנת הנאשם". בעניין השאלה מהי ראיה שהיא חיונית להגנת הנאשם נקבע כי "המבחן לחיוניותה של הראיה החסויה להגנת העותר הוא אם טמון בה "פוטנציאל מזכה". דהיינו, אם יש בכוחה, או בהצטרפותה לראיות אחרות, להקים ספק סביר באשמת העותר. בהקשר לכך נפסק כי על בית המשפט שדן בעתירה לבחון את משקלן ואת מידת חשיבותן של הראיות החסויות להגנתו של העותר, וזאת "בעיניו של סניגור", המבקש לגלות כל בדל ראיה שיש בה, ואפילו בדוחק - כשלעצמה או עם ראיות אחרות - כדי לסייע לעותר" (בש"פ 877/17 **סמי אבו אעדי נ' מדינת ישראל** (21.3.17)).

9. על רקע כללים אלו בחנתי את החומר שבמחלוקת. הבחינה נעשתה בין היתר בהתאם לכללים שהותוו בסעיף 46 לפקודת הראיות היינו בחינת "הקשר שבין החומר החסוי לגדר המחלוקת...בשים לב לגרסת ההגנה [...] הקשר שבין החומר החסוי לראיות הגלויות...". לאחר בחינה, לא ראיתי כי יש בחומר זה ראיה חיונית להגנת מי מהנאשמים. כמו כן, גם אם יש בראיה זו להועיל למי מהנאשמים (ואינני סבור שכך הוא המצב) אין לומר כי תועלת זו "עולה על העניין שיש שלא לגלותה". למסקנה זו הגעתי לאחר עיון ביתר הראיות שנמסרו להגנה ובהן הדוחות

הגלויים ודו"ח "סיכום הפעילות". ראיות אלו, שנמסרו להגנה, נותנות פירוט מספק וראוי של תמונת המצב, וזאת מבלי שיש בכך לפגוע בערכים ובאינטרסים שבגינם הוצאה תעודת החיסיון.

10. לאור כך, ובכפוף לפרפראזות שנמסרו להגנה בעת הדיון, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ז, 15 יוני 2017, בהעדר הצדדים.